

Juhász Attila

életjelek

*a farkasok már messze járnak
de csontos fák között megült a fagy
tolul az első munkásjárat
ablakszemekben sárgás fény fakad*

*lassít a fénytelen derengés
a sejlő nap felé dől át a ház
meddővé lett a végtelen teremtés
az új nap új reményekkel aláz*

kinéz

*előszobánkba ér
botorkál még hideg sötétben
néhány kulcsot talál
ernyőt lelógó szélkabátot
tekintetével
a füstüvegre vonzza
egy függönylebbenés fénytörmelékeit*

*kinéz
helyét keresve
egyszerre tiszta szép eget suhint
akárha rendezőnk lehetne*

*kitart a csend kívül s belül
erős torokhang
az ablakig jön egy platán
s öregfoltos nehéz karokkal
kitartón integet*

októberhuszonkilenc

átjárhatatlanul
vonul az éj
a nagy sziget körül

az ég
két part között
mélyíti medrét

már nem miattunk
sötétedik korábban

mögöttünk tájsebek
a néma völgy
többé sosem fogad be

a déli végeken
csupasz sziklával ébred
a megpihenni készülő öböl

halfboard

amikor felkaptatsz az útig
s élettelen fenyőligetben
aprózod el a percek
mikor a ferde földszint áll eléd
aztán lesüllyed hogy bejuthass
s a nagy ablaktükör sötétje
magába nyel akár egy néma akna
mikor a lassú permetektől
a délután nem tud fellélegezni

amikor átszivárog
az igazi ősz
a fényvédő üvegfalon
és egy lány sem kíváncsi
halántékd finom darái közt
a halványbarna jelre
csupán kortyolgatják a naplementét
előtted ott a körforgalom

*a kőrakásos útszélek
kabócazenngését hiányolod
kőasztalon fekete bort meg gesztenyét*

*az aprót számolod
vizet veszel csak
nem ismered a nyelvet*